

отъ декларацията на отлжчилия се Иларионъ: „Съгласно съ това удостовѣрение, азъ ще продължавамъ до край да се боря искрено съ всичкитѣ си сили, като изпълнявамъ не само налжителнитѣ дѣла за добра сполука и изходъ на предприятието, но още и своитѣ свещени задлѣжения къмъ тѣхъ...“ Иларионъ обещава при това да брои своето лично щастие като „резултатъ отъ дейността на всички“ другари, а не като „свое собствено достоинство или даръ на сждбата“. И това издава една сърдечностъ въ отношенията и една гореща преданостъ къмъ идеала, отстояванъ солидарно отъ цѣлия кръгъ младежи, безъ огледъ на индивидуалнитѣ заслуги. Потикътъ отъ Селимински, може-би виновникътъ за това писмено задлѣжение, не може да бжде тукъ оспорванъ, щомъ знаемъ твърдото му упорство за българското дѣло въ Сливенъ и въ Влашко и щомъ той и въ Атина става центъръ на българската колония, нейна най-надеждна спойка и нейна връзка съ вдѣхновителя отъ Русия, Василь Априловъ. Почти всички тѣзи българи ставатъ отпосле най-активни борци за българската просвѣта или българското черковно и революционно дѣло, запазвайки вѣрно завета отъ Атина. Такъвъ е и Стоянъ Чомаковъ, единъ отъ голѣмитѣ вожди по черковния въпросъ, и Ив. Добровски, редакторъ на „Мирозрение“, и Г. Бусилинъ, авторъ на единъ „Български букваръ“ отъ 1844 г., и П. Мишайковъ (митрополитъ), и Иларионъ Михайловски, и останалитѣ. По споменитѣ на Чомаковъ, предадени ни отъ други лица, „всички български учаци се млади съставили първото въ Атина българско дружество и се заклели помежду си, когато се завърнатъ въ отечеството си да се посветятъ на дѣлото на народното възраждане“. Разпаленъ въ душата имъ единъ великъ патриотизъмъ, тѣ не изневѣрватъ никога на идеала си, и тѣхната обща дейностъ образува единъ отъ най-свѣтлитѣ моменти въ новата ни история.

Говорейки за едного отъ тѣхъ, калофереца Иванъ Д. Шоповъ, който презъ 1842 г. се намиралъ въ „разгара на желанието си за учение“, Селимински изказва радостта си, като гледа „родолюбието и неуморното прилежание на следващитѣ въ Атина младежи българи, съ изключение на пловдивци“. Тѣзи младежи били въ състояние да засрамятъ и старци съ ученолюбието си. Тази страсть Селимински отдава отчасти на